

Въ пѣрвыѣхъ поманнѣ, Гдѣи, господина и Отца нашего Блаженнѣйшаго митрополита (ѿма рѣсѣ) [и (высоко-) Превекл-ценнѣйшаго (архі-) епископа (ѿма рѣсѣ)], егѡже [ѿхрѣ] дарѡи етѣмъ твоимъ црквамъ, въ мирѣ, црклѣ [црклѣмъ], честна [чтнѣмъ], здрава [здрѣмъ], долгодѣствѡюща [долгодѣствѡущимъ], правъ правца [правцимъ] слово твоѡ и стины.

и пѣвцы поютъ: и всѣхъ, и всѣхъ.

Діаконъ помнѣетъ поманникъ живѣхъ.
Скащенникъ же молитъ:

Поманнѣ, Гдѣи, градъ сей [вѣсь сѣд], въ немъ же живѣмъ, и всѣмъ градъ и странѣ, и вѣрою живѡущимъ въ нѣхъ. Поманнѣ, Гдѣи, плавающихъ, пѣтешествѡущимъ, недѣлѡущимъ, стѣждѡущимъ, плѣненнымъ, и спасеніе ѿхъ. Поманнѣ, Гдѣи, плодоносѣмъ, и добротворѣмъ ко етѣмъ твоимъ црквамъ, и помнѣмъ оубѡгѡ, и на всѣхъ ны милости твоѡ ннзпослѣи.

и помнѣетъ по именѡмъ, ѿхрѣ хощетъ, живѣхъ.

Возглашеніе:

И даждь намъ еднѣмъ оубѡгѣи и еднѣмъ ердцемъ славити и воспѣватн прѣчтноѡ и великолѣпоѡ ѿма твоѡ, Отца, и сѣи, и етѣгѡ дѣа, нынѣ и прѣсно, и во вѣки вѣковъ.

Діакъ: ѿмнѣ.

Сщѣнникъ, ѡбращѣа ко дверѣмъ и благоговѣа, глаголетъ:

И да вѣдѣтъ милости великаго Бга и сѣи нашего ѿма хрѣта со всѣмъ кѣмъ.

Діакъ: и со дѡмъ твоимъ.

Діаконъ, прѣмъ времѣ ѡ скащенника, и ѿшедъ, етѣмъ на ѡбычномъ мѣстѣ, глаголетъ:

Всѣхъ етѣмъ поманѣмъ, пакнѣ и пакнѣ миромъ Гдѣи помолитѣ.

ѡ прннесенныхъ и ѡскащенныхъ...

Řád liturgie věrných

Otevírají se svaté dveře. Poté je zpívána Cherubínská píseň, při níž diákon vezme kadidelnici a vloží kadidlo, obdržev od kněze požehnání, okouje svatý prestol kolem i celý oltář, ikonostas, kněze a lid, říká tiše žalm 50. / 51. a kající tropy podle svého přání. Mezitím čte kněz tichou modlitbu.

Modlitba, kterou koná kněz potichu
za zpěvu Cherubínské písně:

Nikdo z těch, kdož jsou spoutáni tělesnými žádostmi a slastmi, není hoden přistupovati nebo přibližovati se k tobě či sloužiti tobě, Králi slávy. Vždyť tobě sloužiti jest veliké a strašné i samým mocnostem nebeským. Avšak ty z nevýslovné a nezměrné lidumilnosti své stal ses bez proměny a beze změny člověkem, stal ses naším veleknězem a jakožto Vládce všech, odevzdal jsi nám posvátnou službu této liturgické a nekrvavé oběti, neboť ty sám jediný, Pane, Bože náš, vládneš nade vším nebeským i pozemským; jenž jsi nesen na trůně cherubíny, jsi Pán serafínů a Král Israelský, jako jediný Svatý ve svatých spočíváš. Tebe, jediného dobrého a ochotně naslouchajícího, tedy prosím: Shlédni na mne, hříšného a neužitečného služebníka svého, a očisť duši mou i srdce mé od svědomí zlého a učiň mne způsobilým mocí Svatého Ducha svého, abych oděn jsa v blahodať kněžství, stál před tímto svatým stolem tvým a vykonal posvátný řád *Tajiny* tvého svatého a přečistého Těla i drahocenné Krve, neboť k tobě přicházím se skloněnou šíjí svou a modlím se k tobě: Neodvracej tváře své ode mne, aniž vylučuj mne z počtu služebníků svých, ale učiň mne hodným, aby přineseny tobě byly mnou, hříšným a nehodným služebníkem tvým, dary tyto. Neboť ty sám jsi ten, který obětuje a obětován jest, přijímá *dary* a sám je rozdáván, Kriste, Bože náš, a tobě slávu vzdáváme, s bezpočátečným Otcem tvým a přesvatým i blahým a oživujícím Duchem tvým, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Cherubíny tajemně...

Нѣпоблнышымса же молѣткѣ ѿ каждѣнїю, сщїенникъ ѿ діаконъ, стѣавше предъ стѣою трапѣзю, глаголютъ херувїмскѣю пѣснь, трижды: по коѣмъждо же кончанїи, покланяюцца по ѣдиноци.

Сщїенникъ: **И**же херувїмы тайно ѡбразѣюще, ѿ животворѣщей Тронцѣ трисвѣтѣю пѣснь припѣвающе, великое нынѣ житїейское ѡложїи мѣ по печенїе.

Дїаконъ: **И**ко да царѣ всѣхъ подїмемъ, аггльскими невидимом дорѣносїма чїнми. ѿлнѣѣ, ѿлнѣѣ, ѿлнѣѣ.

Тѣже ѡходѣтъ въ предложенїе, предходѣщїѣ дїаконѣ, ѿ кадїицѣ іерей свѣтѣл, въ свѣтѣ молѣса:

Боже, ѡчїнстїи мѣ грѣшнаго. (Трижды)

Дїаконъ глаголетъ ко сщїенникѣ: возмї, владыко.

ѿ сщїенникъ, вземъ воздѣхъ, возлагѣтъ на лѣвое рамо сщїо, глагола:

Возмїте рѣки вода во свѣтѣл, ѿ благословїте гдѣ.

Тѣже свѣтїи дїаконы прїемъ, поставяюцца на главѣ дїакона, со великимъ вниманїемъ ѿ благоговѣнїемъ, ѿмѣтъ же всѣмъ дїаконъ ѿ кадїальницѣ на ѣдинѣмъ ѡ перстокъ деснїа рѣки. Самъ же свѣтїи погїръ въ рѣцѣ прїемлетъ, ѿ неходѣтъ ѡба свѣрною страною, предходѣщїмъ ѿмъ лампадамъ (ѿ ѡходѣтъ храмъ, молѣцїеа).

Дїаконъ глаголетъ:

Господїна ѿ стѣлѣ нашего Блаженнѣйшаго митрополїта (ѿмѣ рекъ), [господїна нашего (высоко-) Преосвѣщеннѣйшаго (архї-) сщїекопа (ѿмѣ рекъ) (сщїекопа сщїекопа)] ѿ великое сщїекопство правослѣвныхъ, ѿ велике свѣщеннїчскїи ѿ монашескїи чїнъ, ѿ причетъ церковнїи, да поманѣтъ гдѣ бгъ во царствїи своѣмъ, всегда, нынѣ ѿ приешо, ѿ во вѣки вѣковѣ.

Тѣже свѣщенникъ:

Братїю стѣгво храма сщїо, велике ѿ всѣхъ правослѣвныхъ хрїстїанъ да поманѣтъ гдѣ бгъ во царствїи своѣмъ, всегда, нынѣ ѿ приешо, ѿ во вѣки вѣковѣ.

Благосвѣзанный ѿиѣнѣ...

A kněz okouje třikrát před svatým prestolem.

Poté diákon okouje svatý prestol ze všech stran, vzpomínáje všech, jichž chce, živých i mrtvých.

Věřící lid zpívá (není-li sváteční službou předepsáno jinak):

Jest vpravdě důstojno blahoslaviti tebe, Bohorodici, vždy blahoslavenou a přečistou Matku Boha našeho. Tebe nad cherubíny ctěnější a nad serafíny bez přirovnání slavnější, bez porušení Boha Slovo porodivší, pravou Bohorodici vebíme.

Diákon čte z diptychu (což je zápis jmen pro modlitební vzpomínání) jména zesnulých.

Kněz se modlí:

Za svatého proroka, předchůdce a křtitele Jana, svaté, slavné a všechvalné apoštoly, svatého (jméno), jehož památku slavíme, i za všechny svaté tvé, na jejichž přimluvy navštiv nás, Bože.

A pamatuj na všechny zesnulé v naději vzkříšení k životu věčnému. (**Vzpomíná jmen zesnulých, jichž chce.**) A upokoj je tam, kde svítí světlo tváře tvé. (Bože náš.)

Ještě prosíme tebe, rozpomeň se, Hospodine, na všechny pravoslavné biskupy, řádně hlásající slovo pravdy tvé, všechno kněžstvo, diákonstvo v Kristu a veškeré duchovenstvo (i mnišstvo).

Ještě přinášíme tobě liturgickou službu tuto za celý svět, za svatou, obecnou a apoštolskou církev, za ty, kteří v čistotě a počestném životě přebývají.

Za věřící a Krista milující pravoslavný rod náš. Daruj mu, Hospodine, pokojnou vládu, abychom mohli žít v klidu, tichým a pokojným životem, ve všelike zbožnosti a čistotě.

Po dokončení zpěvu věřících následuje ohlas:

Především pamatuj...

И кади́тъхъ предъ стѣ́ноу трапѣ́зоу трѣ́жды.

Діако́нъ же кади́тъхъ стѣ́ноу трапѣ́зѣ́ ѿкрестѣ́хъ, и поминáетѣхъ ѣ́же хощетѣхъ живѣ́ти и мѣ́ртвѣ́мъ.

Діа́къ поётѣхъ: до́сто́йно ѣ́сть ѣ́жко вои́стиннѣ́мъ, блажи́ти тѣ́ла Бѣ́зъ, прино́блже́ннѣ́мъ, и пренепо́рочнѣ́мъ, и мѣ́ртѣ́мъ Бѣ́га нáшегѣ́. Чтѣ́ннѣ́мъ херу́бимъ, и сла́внѣ́мъ безъ сравне́нїа сера́фимъ, безъ иста́внїа Бѣ́га сло́ва ро́ждшѣ́мъ, съзи́доу Бѣ́зъ тѣ́ла велича́емъ.

Діако́нъ поминáетѣхъ дѣ́тѣ́хъ, сѣ́рѣ́чь помáнникъ оубо́пшнѣ́хъ.

Сваці́енникъ же мо́литѣ́а:

Стѣ́агоу Іоáнна проро́ка, предте́чи и крестѣ́телá, стѣ́ыхъ сла́внѣ́хъ и всехвáльнѣ́хъ апѣ́лъ, стѣ́агоу ѿ́мкѣ́хъ, съгвѣ́же и пáматѣ́хъ соверша́емъ, и вѣ́чнѣ́хъ стѣ́ыхъ твои́хъ, ѿ́же моли́твами по́рѣ́тнѣ́мъ нáсѣ, Бѣ́же.

И помáннѣ́хъ вѣ́чнѣ́хъ оубо́пшнѣ́хъ ѿ наде́жди вои́стиннѣ́а живото́а вѣ́чнагѣ́. И поминáетѣхъ, ѿ́же хощетѣхъ, оубо́пшнѣ́хъ по именѣ́мъ. И оубо́кѣ́и ѿ́хъ, и дѣ́же прише́щáетѣхъ свѣ́тъхъ лицá твоегѣ́.

Еще́ мо́лимъ тѣ́ла, помáннѣ́хъ, Гдѣ́и, всáкое съ́пкпестѣ́во право́сла́внѣ́хъ, прáвоу прáвѣ́ннѣ́хъ сло́во твоегѣ́ и́стиннѣ́хъ, всáкое прее́внѣ́гестѣ́во, во Хрѣ́стѣ́ діа́ко́нестѣ́во, и всáкѣ́и сваці́еннѣ́хъ чинѣ́хъ.

Еще́ прино́симъ тѣ́хъ словеснѣ́мъ стѣ́ноу сла́же́мъ ѿ все́леннѣ́хъ, ѿ стѣ́нѣ́хъ собѣ́рнѣ́хъ и апѣ́лстѣ́нѣ́хъ цркви, ѿ ѿ́же въ чистѣ́тѣ́хъ и четѣ́нѣ́мъ житѣ́льстѣ́хъ прѣ́вѣ́кѣ́ицнѣ́хъ.

Ѿ благовѣ́рномъ и христѣ́олоубѣ́вомъ право́сла́вномъ родѣ́ нáшемъ. Дáждь съ́мъ, Гдѣ́и, мирно́е црѣ́тѣ́во, да и мы въ ти́шинѣ́хъ съ́гѣ́мъ тѣ́хъ и безмо́лвнѣ́хъ житѣ́хъ поживѣ́мъ, во всáкомъ блáгочестѣ́ннѣ́хъ и чистѣ́тѣ́хъ.

И по пѣ́ннѣ́хъ стѣ́хъ, сваці́енникъ возгласáетѣхъ:

Въ пѣ́рвѣ́хъ помáннѣ́хъ...

Věřící lid zpívá Cherubínskou píseň: Cherubíny tajemně představující a oživující Trojici trojsvatou píseň pějíce...

Po okouřování a modlitbě kněz i diákon, stojíce pak před svatým prestolem, říká jí třikrát „Cherubínskou píseň“ a pokaždé se jednou pokloní:

Kněz (se vztaženými rukama): Cherubíny tajemně představující a oživující Trojici trojsvatou píseň pějíce, všechny nyní světské odložme péče!

Diákon: Abychom přijali Krále všech, andělskými řády neviditelně se slávou provázeného. Alleluja, alleluja, alleluja.

Poté se znovu společně klanějí, přičemž kněz políbí svatý antimíns a svatý prestol, diákon svatý prestol, uklánějí se lidu a odcházejí oba k zertveníku, kde kněz okouřuje předložené dary, říkáje tiše:

Bože, očistiž mne hříšného. (Třikrát)

Diákon nato říká knězi: Vezmi, vладыko!

Kněz, sňav z darů velkou pokrývku (aer), položí ji diákonu na levé rameno, řka:

Vztáhněte ruce své ke svatyni a dobrořečte Hospodinu.

Nato vzav svatý diskos, položí jej s veškerou pozorností a zbožností na hlavu diákona (nebo mu jej podá do rukou, aby držel diskos ve výši čela); diákon má zároveň zavěšenu na jednom z prstů pravé ruky i kadidelnici. Kněz sám pak vezme svatý kalich, načež oba vycházejí severními dveřmi, krácejí za světloňem (procházejíce chrámem s modlitbou). Nakonec stanou před svatými dveřmi a obrátí se čelem k lidu. Cestou a poté stojíce na soleji, říkají:

Diákon: Na vладыku našeho metropolitu (jméno) [na vладыku našeho (archi-) episkopa (jméno)], na veškeré pravoslavné archijerejstvo, všechno důstojné kněžstvo, diákonstvo v Kristu, mnišstvo i služebnictvo církevní nechť rozpomeně se Hospodin Bůh v království svém, vždycky, nyní i přišťě, až na věky věkův. (Diákon hned poté odchází do oltáře.)

Věřící: Amen.

Kněz: Na zakladatele, dobrodince a obec svatého chrámu tohoto (na naše nemocné i na zesnulé bratry naše), na vás i na všechny pravoslavné křesťany nechť...

ВШЕДЪ ЖЕ ДІАКОНЪ ВНДТЪРЬ СКАТЪХЪ ДВЕРЕЙ, СТОИТЪ ѠДЕНЕШЮ: Н ХОТЪЦІУ СВАЩЕННИКУ ВНИТТИ, ГЛАГОЛЕТЪ КЪ НЕМУ ДІАКОНЪ:

Да поманѣтъ Гдѣ Бгѣ сващениство твоє ко царствїи своємъ.

И щїенникъ къ немѣ:

Да поманѣтъ Гдѣ Бгѣ священнодіаконство твоє ко царствїи своємъ, вцегдѣ, нынѣ и прїсно, и ко вѣки вѣкѡвъ.

И щїенникъ оубо поставлѣтъ сватый потїръ на сватшю трапѣзѣ. Сватый же діаконъ взѣмъ со главы діакона, поставлѣтъ и тои на сватшю трапѣзѣ, глагола:

Благодарный ѡбонфъ, съ дрѣва снѣмъ пречїстоѣ тѣло твоє, плащаницю чїстою ѡбвївъ, и конѡми ко грѡбѣ нѡвѣ покрывъ положї.

Во грѡбѣ плѡтски, ко ѡдѣ же съ дшїю ѡкѡ Бгѣ, къ раи же съ разбѡйникомъ, и на престѡлѣ былъ сн, Хрїстѣ, со Ѡтцѣмъ и дшхомъ, вѣл исполнѣнїи непїсанныи.

ѡкѡ живѡнѡсецъ, ѡкѡ раѣ краенѣишїи, конїстїннѣ и чертѡга вѣлкаго царєкаго показѣл свѣтлѣишїи, Хрїстѣ, грѡбъ твои, ил точїникъ нашегѡ воскресїиѣ.

Тѣже покрѡвцы оубо взѣмъ ѡ щїеннаго діакѡна, и стѡго потїра, полагаѣтъ на ѣдїнѣи странѣ стѡла трапѣзы. Воздшхъ же ѡ діакѡна рама взѣмъ, и показївъ покрывѣтъ имъ стѡла, глагола:

Благодарный ѡбонфъ, съ дрѣва снѣмъ пречїстоѣ тѣло твоє, плащаницю чїстою ѡбвївъ, и конѡми ко грѡбѣ нѡвѣ покрывъ положї.

И прїемъ кадїльницѣ ѡ діакѡновы рѣкї, кадїтъ стѡла трїжды, глагола:

Ѡбляжї, Гдї, благоволѣнїемъ твоимъ сїѡна, и да созїждѣтѣл стѣны іерусалїмскїа: тогда благоволиши жертѣ правды, возношїнїе и вєсѡжєгѣсма, тогда возложѣтъ на ѡлтарь твои чельцы.

И ѡдѡвъ кадїльницѣ (и ѡпдѣткѣ фелѡнї), приклонївъ главѣ, глаголетъ діаконѣ:

Исполнимъ моїтѣш...

Požehnej, vладыко, svatý kalich!

Kněz pak skloněn, žehná svatý kalich, řka:

A co v kalichu tomto, učїň drahocennou Krvї Krista tvého.

Diákon: Amen.

Potě diákon se skloněnou hlavou ukazuje orarem na obojї a pravї tїše:

Požehnej, vладыко, obojї!

Kněz, žehnaje oboje svatě předloženї, dї:

Proměnїv je Duchem svým Svatým.

Diákon: Amen. Amen. Amen.

A ihned se oba přezehnají a hluboce se klanějí.

Diákon, skláněje hlavu, dї knězi:

Rozpomeň se na mne hřїšněho, vладыко svatý!

Kněz: Nechť rozpomene se na tebe Hospodin Bůh v království svém, vždycky, nyní i přїstě, až na věky věkův.

Diákon: Amen. (*Odstoupї na své původní místo.*)

Kněz se pak tїše modlї:

A by toto bylo přїjímajícím ke strїzlivostї duše, k odpuštěni hřїchů, k účastenství Svatého Ducha tvého, k naplněni království nebeského, ke smělostї před tebou, ne v soud aneb k odsouzenї.

Ještě přїnášїme tobě liturgickou tuto službu za ty, kteří u vїře zesnuli, za praotce, otce, patriarchy, proroky, apoštoly, kazatele, evangelisty, mučednїky, vyznavače, zdrženlivce i za každou duši spravedlivou, u vїře skončívšї.

Kněz přїjav kadїdelnici, pravї hlasitě:

Zvlastě za nejsvětějšї, nejčїstšї, nejblahoslovenějšї a slavnou Vládkynї našї, Bohorodici a vždycky Pannu Marii.

Za svatého proroka...

И́ СВЯЩЕ́ННИКЪ БЛАГОСЛОВА́А БЛАГО́ЛЕТЪ:

И́ ѿже въ чаши се́и, ѿчисти́ю кро́вь Хри́та тво́его.

Діако́нъ: ѿми́нь.

И́ па́ки діако́нъ, пока́зѡа и́ о́боа е́ѡа, глѣтъ:
Благо́ловѣи́ вѣ́ко, о́боа.

СВЯЩЕ́ННИКЪ ЖЕ, БЛАГОСЛОВА́А О́БОА Е́ѡА, ГЛѣтъ:

Прело́жи въ дѣ́ломъ тво́имъ Сѣ́ымъ.

Діако́нъ: ѿми́нь, ѿми́нь, ѿми́нь.

И́ главо́ подкло́ни въ діако́нъ свѣщѣ́нникѡ, и́ ре́къ:
Помани́ ма, сѣ́ый вѣ́ко, грѣ́шнаго.

СВЯЩЕ́ННИКЪ ЖЕ БЛАГО́ЛЕТЪ: Да помани́тъ чѡ́ гдѣ́ бѣ́хъ во црѣ́ви сво́емъ,
всѣ́гда, ны́нѣ и́ прѣ́сно, и́ во вѣ́ки вѣ́ковъ.

Діако́нъ же ре́къ: ѿми́нь, прехо́днѣтъ, на не́мже пе́рвѣе сѣ́оаше мѣ́стѣ.

СВЯЩЕ́ННИКЪ ЖЕ МО́ЛНТѢА:

И́ ко́же бы́ти прича́ціюущимѡа во трезвѣ́ніе дѡ́шн, во
ѡста́вленіе грѣ́ховъ, въ прѣ́вѣніе Сѣ́аго тво́его дѣ́а,
во и́сполне́ніе црѣ́ви не́наго, въ дерзнове́ніе ѿже къ тебѣ́, не
въ сѣ́дъ, и́ли во ѡсѣ́жденіе.

Ѣ́ще прино́симъ ти́ словесно́ю сѣ́ю слѡ́же, ѡ́ и́же въ вѣ́рѣ
почи́вшихъ, пра́оцѣ́хъ, о́цѣ́хъ, патрі́арѣ́хъ, прѣ́роцѣ́хъ,
апѣ́лѣхъ, проповѣ́дницѣ́хъ, сѣ́лісѣ́хъ, мѡ́ченицѣ́хъ, и́сповѣ́д-
ницѣ́хъ, возде́ржницѣ́хъ, и́ ѡ́ вѣ́комъ дѡ́рѣ́ пра́веднѣ́мъ въ
вѣ́рѣ и́кончавшемѡа.

И́ прие́мъ кади́ло, сѣ́енникъ возгла́шѣтъ:

И́зрѣ́сно ѡ́ пре́вѣтѣ́и, прѣ́чистѣ́и, пре́благослове́ннѣ́и,
сла́внѣ́и Влады́чницѣ́ на́шей, Богоро́дницѣ́ и́ приснодѣ́вѣ́ Марі́и.

Сѣ́аго ѿва́нна...

všechny pravoslavné křesťany necht' rozpomene se Hospodin Bůh v království svém, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův. (*Žehná kalichem a odchází do oltáře.*)

Věřící: Amen.

Věřící lid zpívá druhou část Cherubínské písně:

Abychom přijali Krále všech, andělskými řády neviditelně se slávou provázeného. Alleluja, alleluja, alleluja.

Diákon, přišed do oltáře, stojí po pravé straně prestolu a drží diskos ve výši hlavy; když přichází kněz, praví k němu diákon:

Necht' rozpomene se Hospodin Bůh na kněžství tvé v království svém.

Kněz odvěti diákonu: Necht' rozpomene se Hospodin Bůh na diákonství tvé v království svém, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův. Amen.

Pak postaví svatý kalich na svatý prestol, požehná světloňši (zavře svaté dveře a zatáhne oponu). Bere svatý diskos s hlavy diákona, postaví jej na svatý prestol, řka:

Šlechtný Josef, s dřeva sňav přečisté tělo tvé, plátnem čistým je ovinul a pokryv je věcmi vonnými, ve hrob nový je položil.

Ve hrobě tělem, v pekle s duší co Bůh, v ráji pak s lotrem a na trůně s Otcem i Duchem, vše nevystižitelně naplňuje, byl jsi, Kriste.

Jako životnosec, krásnější než ráj, vpravdě skvostnější než každá královská komnata, ukázal se, Kriste, hrob tvůj, pramen našeho vzkříšení.

Potom vezme pokrývku se svatého diskosu, položí ji na levou stranu svatého prestolu, pak sejme pokrývku se svatého kalicha a položí ji na pravou stranu svatého prestolu. Nato vezme velkou pokrývku (aer) s ramene diákona, okouří ji a pokrývá jí svatý diskos i kalich, řka:

Šlechtný Josef, s dřeva sňav přečisté tělo tvé, plátnem čistým je ovinul a pokryv je věcmi vonnými, ve hrob nový je položil.

I vzav kadidelnici z ruky diákona, okouřuje svaté dary třikrát, řka:

Prokaž dobrodiní Sionu...

Помані ма, бра́те і сола́ўжнічэлю.

І́ ді́ако́нх кх немў:

Да помане́тх Гд́ь Бѓх сваці́енство тко́е во ца́рстві́н сво́емх.

Та́же і ді́ако́нх, покло́нікх і́ е́амх гла́вў, держа́ вкѣпѣ́ і́ о́ра́ръ тре́мь пѣ́реты
де́нницы, глаго́летх ко́ еці́енникў:

Помоли́са ѿ́ мнѣ́, влады́ко́ сватѣ́й.

І́ сваці́енникх: Дѣ́хх сватѣ́й на́йдутх на́ тѣ́, і́ е́ла вѣ́шнаго́ ѿ́рѣ́нїтх
тѣ́.

І́ ді́ако́нх: То́йже дѣ́хх содѣ́йствуетх на́мх вѣ́ днѣ́ живо́та́ на́шего́.

І́ па́ки чо́йже: Помані́ ма, влады́ко́ сватѣ́й.

І́ сваці́енникх: Да помане́тх тѣ́ Гд́ь Бѓх во ца́рстві́н сво́емх, вегда́,
ны́нѣ́ і́ прїе́но, і́ во вѣ́ки вѣ́ковъ.

І́ ді́ако́нх, ре́кх: ѿ́мнѣ́,
і́ це́ловѣ́х де́нницў еці́енника, і́схо́дїтх е́квернымн двѣ́рьмн,
і́ ста́вх на́ о́бывчѣ́мх мѣ́стѣ́, глаго́летх:

І́ е́по́лнимх моли́твў на́шў Гд́ьн.

Лі́кх: Гд́и, поми́лїи.

☩́ пре́дложѣ́нныхх че́стныхх да́рѣ́хх, Гд́ў помóлимса.

Лі́кх: Гд́и, поми́лїи.

☩́ е́тѣ́мх хра́мѣ́ е́емх, і́ е́з вѣ́рою, блгоговѣ́нїемх і́ е́тра́хомх
е́жї́нмх вхо́дїцїхх вóнь, Гд́ў помóлимса.

Лі́кх: Гд́и, поми́лїи.

☩́ і́зба́вїтїса на́мх ѿ́ вѣ́акїа́ е́кóрвн, гнѣ́ва і́ нѣ́жды, Гд́ў
помóлимса.

Лі́кх: Гд́и, поми́лїи.

За́стїпї, е́спїи, поми́лїи і́ со́хранї́ на́е́з Бѓе́ тко́ею́ блго́дїтїю.

Лі́кх: Гд́и, поми́лїи.

Днѣ́ вє́гѣ́ со́кєршѣ́нна...

Při těchto slovech diákon, odloživ ripidu, přeloží ruce ve způsob kříže, uchopí levou rukou svatý kalich, pravou pak rukou svatý diskos a pozdvihuje je do výše (činí s nimi nad antiminsem znamení kříže), skloniv při tom hlavu.

Věřící lid zpívá: Tebe opěváme, tobě dobrořečíme, tobě děkujeme, ó Pane, a modlíme se k tobě, Bože náš.

Kněz se tiše modlí:

Ještě přinášíme tobě liturgickou tuto a nekrvavou službu, i prosíme, modlíme se a snažně žádáme: Sešli Ducha svého Svatého na nás a na předložené dary tyto.

[Diákon odkládá ripidu a přistupuje blíže ke knězi. Oba se třikrát pokloní před svatým stolem a potichu při tom říkají třikrát: Bože, očistiž mne hříšného a smiluj se nade mnou.

Kněz se vztaženými rukama: Pane, jenž jsi přesvatého Ducha v třetí hodině apoštolům svým seslal, téhož Ducha, Blahý, neodejmi od nás, ale obnov nás, modlíci se k tobě.

Diákon první verš: Srdce čisté stvoř ve mně, Bože, a ducha pravého obnov v nitru mém.

Nato se oba pokloní a přežehnají (stejně tak i po druhém verši).

Kněz podruhé vztahuje ruce: Pane, jenž jsi přesvatého Ducha...

Diákon druhý verš: Nezamítej mne od tváře své a Ducha svého Svatého neodnímej ode mne.

Kněz potřetí vztahuje ruce: Pane, jenž jsi přesvatého Ducha...]

Poté diákon, skloniv hlavu, ukazuje orarem na svatý chléb a praví tiše:

Požehnej, vладыко, svatý chléb!

Kněz skloněn, činí postupně třikrát znamení kříže nad posvěcovanými dary. Nejprve žehná svatý chléb, řka:

A učiň chléb tento drahocenným Tělem Krista tvého.

Diákon: Amen.

Načež diákon se skloněnou hlavou ukazuje orarem na svatý kalich a praví tiše:

A co v kalichu tomto...

ГЕМЪ ЖЕ ГЛАГОЛЕМЪ, ДІАКОНЪ ѠЛАГАЕТЪ РІПІДЪ, ꙗ преложъ рѣцѣ крѣтосѣвразнѣ,
ꙗ подѣмъ еѣѣн діаконъ, ꙗ еѣѣн потіръ, ꙗ поклониѣте ѡмнленнѣ.

Діакъ: Тебѣ поѣмъ, тебѣ бл҃гословімъ, тебѣ бл҃годарімъ, Гд҃и, ꙗ молимъ ти еѣ,
Бже нашъ.

СѡЩЕННИКЪ ЖЕ МОЛИТЕА:

Ѡце приносимъ ти словеснѣю еіѡ ꙗ безкрѡвнѣю еѣжбѣ, ꙗ
прѡсимъ, ꙗ молимъ, ꙗ мнѣи еѣ дѣемъ, ннзпослѣ дѣа
твоегѡ еѣтѣго на ны, ꙗ на предлежѣщыѣ дѣры еіѣ.

ꙗ діаконъ ѡѣво Ѡлагаетъ ріпідъ, ꙗ прихѡдитъ канѣкъ ко іерееѡ, ꙗ покланѣютеа
Ѡѡа тріѣжды предъ еѣѡю трапѣзою, молѣщыѣа къ себѣ ꙗ глаголющыѣа:

Гд҃и, ꙗже прееѣтѣго твоегѡ дѣа къ трѣтѣѣ чѣсѣ аѣлѡмъ твоимъ
ннзпослѣвнѣѣ, того бл҃гнѣ не ѡнмнѣ Ѡ насѣ: но ѡвновѣ насѣ молѣ-
щнѣкъ ти еѣ.

Еѣтѣкъ: Сѣрдце чнѣсто еознѣждн ко мнѣ Бже, ꙗ дѣхъ прѣвѣ ѡвновѣ ко
ѡѣтѣрѡвѣ моѣѣ.

Пѣкн: Гд҃и, ꙗже прееѣтѣго твоегѡ дѣа:

Еѣтѣкъ: Не ѡвѣржн менѣ Ѡ лицѣ твоегѡ, ꙗ дѣа твоегѡ еѣтѣго не
ѡнмнѣ Ѡ менѣ.

ꙗ пѣкн: Гд҃и, ꙗже прееѣтѣго твоегѡ дѣа:

Тѣѣе глаѣѣ подклоннѣкъ діаконъ, ꙗ показѣѣ еѡ ѡрѣрѣмъ еѣѣн хлѣѣкъ, глаголетъ
тѣѣнѡ:

Бл҃гословѣ влѣко, еѣѣн хлѣѣкъ.

СѡЩЕННИКЪ ЖЕ КОСТАѣкъ, знѣменѣетъ тріѣжды еѣѣнѣ дѣры, глагола:

ꙗ еѡтворѣн ѡѣво хлѣѣкъ еѣѣн чѣстнѡе тѣѣло хрѣтѣа твоегѡ.

Діаконъ: ѣмнѣнѣ.

ꙗ пѣкн діаконъ:

Бл҃гословѣ влѣко, еѣѣн чѣшѣ.

ѣ ѣже къ чѣшн еѣѣн...

Prokaž dobrodiní Sionu, Hospodine, v zalíbení svém; nechť zbudovány jsou zdi jerusalemské. Tehdy zalíbíš sobě oběť spravedlnosti, žertvu a celopaly; tehďáz beránky na oltář tvůj klásti budou.

A odloživ kadidelnici (a spustiv felon), nakloní hlavu k diákonovi, řka:

Rozpomeň se na mne, bratře spolusloužící!

Diákon: Rozpomeň se Hospodin Bůh na kněžství tvé v království svém.

A skloniv i on hlavu, drže orar třemi prsty, dí knězi:

Pomodli se za mne, vладыко svatý!

Kněz: Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího zastíní tě.

Diákon: Tentýž Duch nechť spolupůsobí s námi po všechny dny života našeho.

A ihned: Rozpomeň se na mne, vладыко svatý!

Kněz: Rozpomeň se na tě Hospodin Bůh v království svém, vždycky, nyní i přišťe, až na věky věkův.

Diákon: Amen. Políbiv pravici kněze, vychází z oltáře severními dveřmi a postaviv se před svatě dveře, dí:

Doplňme modlitbu naši k Hospodinu.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za předložené důstojné dary k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za svatý chrám tento a za vcházející v něj s vírou, zbožností a bázní Boží k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Abychom vysvobozeni byli od všelikého soužení, hněvu a nouze, k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí (milostí) svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Abychom celý den...

Δὴν κερῶ σὀκερσῆννα, σκᾶττα, μίρνα ἠ βεζγρῑκῑσνα, οὐ Γᾷα πρὀενημζ.

Днѣкъ: Поданъ, Гдн.

Ἄγγελα μίρνα, βῑκῑрна нарῑтᾶвнника, храниῑтелеα δῑшз ἠ τῑκλεεζ нашинхз, οὐ Γᾷα πρὀενημζ.

Днѣкъ: Поданъ, Гдн.

Прοциеῑтᾶ ἠ ὠσῑтавлeῑтᾶ грῑкῑῶвз ἠ прегрῑкῑшeῑнῑй нашинхз, οὐ Γᾷα πρὀενημζ.

Днѣкъ: Поданъ, Гдн.

Δὀбрыхз ἠ полeῑзныхз δῑшᾶмз нашьмыз, ἠ мῑра мῑровнῑ, οὐ Γᾷα πρὀενημζ.

Днѣкъ: Поданъ, Гдн.

Прὀчеε κρεῑма жнкотᾶ нашегῑо вк мῑрῑкῑ ἠ покᾶнῑнῑ еκονῑаῑтῑ, οὐ Γᾷα πρὀενημζ.

Днѣкъ: Поданъ, Гдн.

Хрῑῑанскῑα конῑнῑны жнкотᾶ нашегῑо, безболῑзненны, непорῑдны, мῑрны ἠ дὀбрагῑо ὠвῑкῑта на стῑрашинῑемз едῑнῑци Хрῑῑовῑкῑ πρὀενημζ.

Днѣкъ: Поданъ, Гдн.

Превῑтῑю, пречῑтῑю, превῑлгословeῑннῑю, слᾶвнῑю вῑчцῑ нашь Бῑѓ, ἠ прнснодῑлῑ Мῑрῑо со вῑкῑмнῑ еῑῑымнῑ помᾶнῑвше, слᾶмнῑ себe, ἠ дрῑгῑ дрῑга, ἠ вeῑь жнкотῑ нашь Хрῑῑ Бῑѓ предадῑмз.

Днѣкъ: Тебe, Гдн.

Мῑтῑка прншоeῑнῑа,
по порῑтавлeῑнῑи вῑжeῑтвенныхз дарῑвз на еῑкῑи трапeῑзῑк.

Гднῑ Бῑѓ вeдeржῑтелею, едῑне еῑῑе, прῑeмῑлῑ жeῑртвῑ хвалeῑнῑа ὠ прнзывᾶющнхз тᾶ вῑкῑмз еeрдцеμз. Прῑмῑ ἠ нᾶсз грῑкῑшныхз молeῑнῑа ἠ прннесῑ ко еῑтῑмῑ тῑвоeμῑ жeῑртвенннкῑ, ἠ οὐдῑвлῑ нᾶсз прнносῑῑтῑ тῑебe дᾶры же ἠ жeῑртвῑ дᾶшῑкнῑа ὠ

нашинхз грῑкῑкῑх...

vydal za život světa, vzal chléb do svatých, přečistých a neposkrvrněných rukou svých, a díky vzdav, požehnal, posvětil, rozlomil a dal svatým svým učedníkům a apoštolům, řka:

Kněz nahlas pronáší ustanovující věty tajemné večeře:

Vezměte, jezte, to jest Tělo mé, kteréž za vás lámáno jest na odpuštění hříchů.

Věřící: Amen.

Při těchto slovech kněz i diákon, který drží orar třemi prsty pravice, ukazují na svatý diskos. Po nich se s úklonou přezehnají.
(Stejně tak i při druhé větě: „Pijte z něho všichni,“ nad kalichem.)

Kněz tiše: Podobně i kalich po večeři, řka:

Kněz nahlas: Pijte z něho všichni, to jest Krev má Nového zákona, která se za vás a za mnohé vylévá na odpuštění hříchů.

Věřící: Amen.

Kněz se modlí:

Pamatujte tedy na toto spásitelné přikázání a na všechno, co se pro nás stalo: kříž, hrob, třetího dne zmrtvýchvstání, na nebe vystoupení, po pravici usednutí, druhý a slavný příchod opětný, –

Kněz nahlas:

Tvoje z tvého tobě přinášíme pro vše a za vše.

Ještě přinášíme tobě...

тѡѡѢ СѢЗ, Ѣ ДѢХ тѡѡѢ СѢТѢЙ. СѢТѢ СѢИ Ѣ ПРѢСѢТѢ, Ѣ ВЕЛНКОМѢПНА
 ЕЛѢКА тѡѡѢ, ѢЖЕ МІРѢ тѡѡѢ ТѢКѢ ВОЗЛУБЕЛѢС СѢИ, ѢКОЖЕ СѢА
 тѡѡѢГО СѢДННОРѢДНАГО ДѢТИ: ДѢ ВЕЛѢКѢ ВѢРѢДѢИ ВѢ НЕГО НЕ
 ПОГІБНЕТЕѢ, НО ѢМАТЬ ЖНВОТѢ ВѢЧНЫИ: ѢЖЕ ПРНШЕДѢ, Ѣ ВЕ
 СѢЖЕ ѡ НѢСѢ СМОТРЕНІЕ ѢПОЛННВѢ, ВѢ НѢЦѢ ВѢ НІѢЖЕ
 ПРѢДАШЕС, ПѢЧЕ ЖЕ СѢМѢ СЕБЕ ПРѢДАШЕ, ЗА МІРѢСІИ ЖНВОТѢ,
 ПРІЕМѢ ХЛѢБѢ ВО СѢТѢА СѡѡѢ Ѣ ПРѢЧНІСѢТѢА Ѣ НЕПОРѢЧНЫА РѢКН,
 ЕЛГОДАРІВѢ Ѣ ЕЛГОСЛОВІВѢ, ѡСѢАЧІВѢ, ПРѢЛОМНІВѢ, ДѢДЕ СѢТѢМѢ
 СѡѡѢМѢ ѡУЧНІКОѢМѢ Ѣ АПѢЛОѢМѢ, РЕКѢ:

Возгласіеніе:

Прїимїте, їадїте, сїе сѣть тѣло моє, сѣже за вы
 ломїмое во ѡсѣтавлєнїе грѣхѡвѢ.

ДїакѢ: Ѣмнїнь.

*СЕМѢ ЖЕ ГЛАГОЛЕМОМѢ, ПОКАЗѢТЕѢ СВѢЩЕННІКѢ ДІАКѢНѢ СѢТѢИ ДІАКОѢСѢ, ДЕРЖѢ Ѣ
 СѢРАРѢ ТРЕМІ ПЕРѢТѢ ДЕСНІЦѢ. ПОДОБНѢ, Ѣ СЕГДѢ ГЛАГОЛѢТЕѢ СВѢЩЕННІКѢ: ПІИТЕ ѡ
 НЕЛ КЕИ: ЕПОКАЗѢТЕѢ Ѣ СѢМѢ СѢТѢИ ПОЧІНѢРѢ.*

СѢЩЕННІКѢ ТѢИНО: ПОДОБНѢ Ѣ ЧѢШѢ ПО ВЕЧЕРИ, ГЛАГОЛА:

Возгласіеніе:

Пїите ѡ нел кен, сїл сѣть кровь моє нѡкагѡ закѣта, їаже
 за вы Ѣ за мнѡгїа ѢЗНІВѢМАА, ВО ѡСѢТАВЛЄНІЕ ГРѢХѡВѢ.

ДїакѢ: Ѣмнїнь.

СВѢЩЕННІКѢ МОЛНТЕА:

Помнїаѡце ѡубѡ спїсїтєлѢннѡ сїѡ заповѣдѢ, Ѣ СЕЛ ѢЖЕ ѡ НѢСѢ
 ВѢКІШАА: КРѢТѢ, ГРѢБѢ, ТРНДНЄВНОЕ КОСКРЕЄНІЕ, НА НЕСѢ
 КОСХОЖДЕНІЕ, ѡДЕНѢЮ СѢДКЄНІЕ, ВТОРОЄ Ѣ СѢВНОЕ ПѢКН ПРНШЕТЕѢКІЕ.

Возгласіеніе:

ТѡѡѢ ѡ тѡѡѢХѢ ТЕБѢ ПРННОЄАЦІЕ, ѡ ВЕѢХѢ Ѣ ЗА ВЕЛѢ.

Сїе прїноєамѢ чї...

Abychom celý den dokonale, svatě, pokojně a bez hříchů strávili,
 Hospodina prosme.

Věřící: Dejž, ó Pane! (Dejž, Hospodine.)

Za anděla pokoje, věrného vůdce, ochránce duší a těl našich, Hospo-
 dina prosme.

Věřící: Dejž, ó Pane! (Dejž, Hospodine.)

Za odpuštění a prominutí hříchů a poklesků našich Hospodina
 prosme.

Věřící: Dejž, ó Pane! (Dejž, Hospodine.)

Za to, co je dobré a užitečné duším našim, a za mír světa Hospodina
 prosme.

Věřící: Dejž, ó Pane! (Dejž, Hospodine.)

Abychom ostatní čas života svého v pokoji a pokání skončili, Hospo-
 dina prosme.

Věřící: Dejž, ó Pane! (Dejž, Hospodine.)

Za křesťanské skonání života našeho, bez bolesti, bez zahanbení,
 v pokoji a za dobré zodpovídání se na hrozném soudu Kristově
 prosme.

Věřící: Dejž, ó Pane! (Dejž, Hospodine.)

Nejsvětější, nejčistší, nejblahoslovenější a slavné Vládkyně naší,
 Bohorodice a vždycky Panny Marie, se všemi svatými pamětlivi
 jsouce, sami sebe i druh druhů i veškeren život náš Kristu Bohu po-
 ručme. *(Dїakon, pokloniv se a přežehnav, odstupuje před ikonu Spasitele.)*

Věřící: Tobě, Hospodine.

Modlitba přinášení důstojných darů Bohu, po jejich uložení na svatý prestol:

Hospodine, Bože, Vševládce, jediný svatý, jenž přijímáš
 oběť chvály od vzývajících tebe celým srdcem, přijmiž
 i modlitbu nás hříšných, přinesiž ji na svatý oltář svůj
 a učiň nás způsobilými, abychom přinášeli tobě dary a oběti
 duchovní za hříchů své a nevědomost lidskou. Učiň nás hodný-

-mi, abychom našli...

нашихъ грѣшихъ ѿ людскѣхъ не вѣдѣнїихъ, ѿ сподобїи насъ ѿбратити благодѣть предъ тобою, ѣже быти тебе благопрїятнѣи жертвѣ нашей, ѿ вселїтиса дхъ благодѣти твоєа блгоумъ въ насъ, ѿ на предлежащихъ дарѣхъ сихъ, ѿ на всѣхъ людехъ твоихъ.

Возгласїе:

Щедротами единогоднго снѧ твоєго, изъ нїмже блгоговенїи єси, со претѣмїи ѿ блгїи ѿ животворащїи твоимъ дхомъ, нынѣ ѿ приешо, ѿ во вѣки вѣковъ.

Дїакъ: ѧмїнь.

єрїи: **М**їръ всѣмъ.

Дїакъ: ѿ дхови твоємъ.

Дїаконъ: **В**озлюбимъ дрѣга дрѣга, да единомыслїемъ исповѣмы.

Дїакъ: Оца, ѿ снѧ, ѿ свѣго дха, тѣцъ единосщїию, ѿ нераздельнїю.

ѿ сщїенникъ покланяетсѧ трїжды, глѧ тѧишо:

Возлюблю тѧ, Гдїи, крѣпосте моѧ, Гдїи оутвержденїе моє, ѿ при вѣжнице моє. [Трїжды.]

ѿ вѣлѣтъ сѣла сїце, ѧкоже єсть покровены, первѣ верхъ сѣгѧ дїскоа: тѧже верхъ сѣгѧ потирѧ, ѿ край сѣгѧ трапѣзы предъ собою. ѧще ли єдѣтъ єващїенникѡвъ двѧ, ѿ ли мнѡже, то ѿ снѧ вѣлѣтъ сѣла вєи, ѿ дрѣга дрѣга въ рамена. Настѡлѣтель же глаголетъ: Хрѣтосъ погредѣ насъ. ѿ ѡбѣщанїемъ єващїеннїи: ѿ єсть, ѿ єдѣтъ. Тѧкоже ѿ дїаконн, ѧще єдѣтъ двѧ ѿ ли трїи, вѣлѣтъ кїиждо ѡрарь єкоѿ ѿдѣже крѣта ѡбразъ, ѿ дрѣга дрѣга въ рамена, тѧже глаголюще, ѣже ѿ єващїеннїи. Подѡбнѣ же ѿ дїаконъ спокланяетсѧ, на нѣмже єтоитъ мѣстѣ, ѿ вѣлѣтъ ѡрарь єкоѿ, ѿдѣже єсть крѣта ѡбразъ, ѿ тѧко возгласяетъ:

Дѣри, двѣри, премѣдрѡстїю кончємъ.

сщїенникъ же воздвїзѣтъ воздхъ, ѿ держитъ надъ сѣгѧми дарми. ѧще же нїи єдѣтъ сщїеннїцы єващїи, тѧкоже воздвїзѣтъ сѣгѧ воздхъ, ѿ держитъ надъ сѣгѧми дарми, потрѧсѡще, ѿ глаголюще кѧ євѣ, ѧкоже ѿ людїе, ѿ повѣданїе вѣры:

єкѣсїо...

Kněz pronáší modlitbu svaté anafory:

Důstojno a spravedливо jest tebe opěvovati, tobě dobrořečiti, tebe chváliti, tobě děkovati, tobě se klaněti na každém místě panování tvého; neboť ty jsi Bůh nevýslovný, nevyzpytatelný, neviditelný, nevystižitelný, věčně jsoucí, věčně týž, ty a jednorozený Syn tvůj a Duch tvůj Svätý; ty z nejsoucna v jsoucnost přivedl jsi nás a padnuvší pozvedl jsi nás opět a neopustiv nás, činil jsi vše, až jsi nás do nebe povznesl a království své budoucí nám daroval. Za to vše děkujeme tobě i jednorozenému Synu tvému i Duchu tvému Svätému, za všechno, známé i neznámé, zjevené i nezjevené dobrodiní prokázané nám. Děkujeme tobě i za službu tuto, již jsi z rukou našich ráčil přijmouti, ačkoliv tě obsluhují tisíce archandělů, zástupové andělů, cherubínové a serafínové, šestikřídli i mnohoocí, *ve výsostech* na křídlech se vznášející.

Kněz:

Vítěznou píseň zpívajíce, volajíce, hlásajíce a pravíce:

Věřící lid zpívá: Svätý, svätý, svätý jest Hospodin zástupů (Savaof). Plna jsou nebesa i země slávy tvé. Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně.

V této chvíli dїakon, odloživ ripidu a přešed předtím kolem prestolu na levou stranu, vezme svätou hvězdicu se svätého diskosu a činí jí znamení kříže nad ním. Poté políbiv ji, složí ji a položí na svätý prestol. Pak přejde opět na pravou stranu svätého prestolu, vezme ripidu a věje jí tiše a s plnou pozorností a bázní nad posvěcovanými dary.

Kněz se modlí:

Stěmito blaženými mocnostmi i my, Vládce lidumilný, voláme a pravíme: Svätý jsi a přesvätý, ty i jednorozený Syn tvůj i Duch tvůj Svätý; svätý jsi a přesvätý, a velikolepá jest sláva tvá, jenž jsi sobě tak zamiloval svět svůj, že jsi Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. Jenž přišed a naplniv veškeré záměry *tvé* s námi, v noci, v níž vydán byl aneb spíše sám sebe

vydal za život světa...

СЦІЕННИКЪ ЖЕ МОЛНТЕА:

ДОБРОУНО И ПРАВЕДНО ТЪ ПЪТН, ТЪ БЛГОСЛОВІТН, ТЪ ХВАЛІТН, ТЪ БЛГОДАРНІТН, ЧЕБЪ ПОКЛАНІТНІА НА ВІАКОМЪ МЪСТЪ ВЛЧЕСТВІА ТВОЕГО: ТЫ БО СІИ БГЪ НЕЗРЕЧЕНЕНЪ, НЕДОВѢДОМЪ, НЕВИДИМЪ, НЕПОСТИЖИМЪ, ПРИЕНУ СЫИ, ТАКОЖДЕ СЫИ, ТЫ И СІИНОРОДНИИ ТВОИ СІИ, И ДХЪ ТВОИ СІИИ. ТЫ Ш НЕБЫТІА ВЪ ВЪТІЕ НАСЪ ПРИВЕЛЪ СІИ, И ШПАДШЫА КОЗРЕТАВІА СІИ ПАКИ, И НЕ ШРЕДПІА СІИ ВІА ТВОРА, ДОНДЕЖЕ НАСЪ НА НБО КОЗВЕЛЪ СІИ, И ЦРЪТКО ТВОЕ ДАРОВАЛЪ СІИ ВЪДЪЩЕЕ. Ш СІИХЪ ВЪКЪХЪ БЛАГОДАРНІМЪ ТЪ, И СІИНОРОДНАГО ТВОЕГО СІА, И ДХА ТВОЕГО СІАГО, Ш ВЪКЪХЪ, ИХЪЖЕ ВЪЕМЪ, И ИХЪЖЕ НЕ ВЪЕМЪ, ІАВЛЕННЫХЪ И НЕАВЛЕННЫХЪ БЛГОДѢАНІИХЪ БЫВШИХЪ НА НАСЪ. БЛГОДАРНІМЪ ТЪ И Ш СЛЪЖБѢ СІИ, ІОЖЕ Ш РЪКЪ НАШИХЪ ПРІАТН ИЗВОЛІА СІИ, ІАЦЕ И ПРЕСТОАТЪ ЧЕБЪ ТЫСАЩЫ АРХАГГЛОВОЪ, И ТМЫ АГГЛОВОЪ, ХЕРВІМН, И СЕРАФІМН ШЕСТОКРНЛАТІН, МНОГОСІТІН КОЗВЫШАЦІІІА ПЕРНАТІН.

Возгласініе:

ПОВѢДНШЮ ПЪЕНЪ ПОЮЩЕ, КОПІЮЩЕ, ВЪЗЫКАЮЩЕ И ГЛАГОЛЮЩЕ.

Діакъ: СІИ, СІИ, СІИ ІАЪ САКАУДЪ, ИПОАНЪ НБО И ЗЕМЛА СІАВЫ ТВОЕА, ШАІНА ВЪ ВІШНИХЪ, БЛГОСЛОВЕНЪ ГРАДІИ КО ІМА ІАЪ, ШАІНА ВЪ ВІШНИХЪ.

И ЗАЪ ПАКИ ДІАКОНЪ, ПРИІМЪ СІШЮ СВЪЗДІЦЪ Ш СІАГО ДІАКОНА, ЧТОРНІТЪ КРЪА ШБРАЗЪ ВЕРХЪ СІО, И ЦРЪЛОВАКЪ ІО ПОЛАГЕТЪ. ТАЖЕ ПРИХОДНІТЪ, И СІАІЕНІТЪ НА ДЕСНЪІ СІАНІЕ: И ВЪЕМЪ РІПІАДЪ ВЪ РЪЦѢ, ШМАХІВЕРТЪ ТІХЪ СО ВІАКІМЪ ВНИМАНИЕМЪ И СТРАХОМЪ, ВЕРХЪ СІИХЪ ДАРОВЪ, ІАКО НЕ СЪСТН МЪХАМЪ, НИ ІНОМЪ ЧЕСОМЪ ЧАКОВОМЪ. ІАЦЕ ЖЕ ИКЪ СІИ ПІАДЫ, ЧТОРНІТЪ СІЕ СО СІИИМЪ ПОКРЪЩЕМЪ.

СЦІЕННИКЪ МОЛНТЕА:

СЪ СІМН И МЫ БЛАЖЕННЫМИ СІАМН, ВІАКО ЧЕЛОВѢКОЛЮБЧЕ, КОПІЕМЪ И ГЛАГОЛЕМЪ: СІИ СІИ И ПРЕСІИ, ТЫ И СІИНОРОДНИИ

ТВОИ СІИ, И ДХЪ ТВОИ СІИИ...

mi, abychom našli blahodář před tebou, aby byla tobě příjemnou obětí naše, a dobrý Duch blahodati tvé aby usídlil se v nás, sestoupiv na tyto předložené dary a na veškeren lid tvůj.

Kněz: **S**litovností jednorozeného Syna tvého, s nímž veleben jsi s přesvatým, blahým a oživujícím Duchem tvým, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Kněz: **P**okoj všem.

Věřící: I duchu tvému.

Diákon: **M**ilujme druh druhá, abychom jednomyslně vyznávali.

Věřící: Otce i Syna i Svatého Ducha, Trojici jednobytnou a nerozdílnou.

Kněz se klaní třikrát a říká tiše:

Milovati budu tebe, Hospodine, sílo má; Hospodin jest hradba má a útočiště mé. *(Třikrát)*

A políbí pokryté posvěcované dary: nejprve aer nad svatým diskosem, pak nad kalichem a nakonec okraj svatého prestolu. Jsou-li kněží dva neb více, tedy i oni všichni takto líbají důstojné dary, jeden po druhém, a poté i jeden druhého na ramenou. Svěcením starší vždy řekne: „Kristus uprostřed nás,“ a mladší odvětí: „Jest a bude.“

Stejně tak diákon, jsou-li dva neb tři, políbí jeden každý svůj orar tam, kde je znamení kříže, a pak jeden druhého na ramenou, říkajíce totéž, co kněží. Podobně i diákon, který stojí před svatými dveřmi, políbí svůj orar tam, kde je znamení kříže, a provolává:

Diákon: [**D**věře, dvěře!] **P**ozor mějme k velemoudrosti!

Kněz sejme z posvěcovaných darů aer, pozdvihne jej a drží nad důstojnými dary. Slouží-li více kněží, spolupozdvihují aer a drží společně nad přinášenými dary, chvějíce (potřásajíce) jím a říkajíce potichu Vyznání víry.

Věřím v jednoho Boha...

Вѣрѣю во ѣдинаго Бѣга Оца вездержителя, творца нѣбъ и земли, видимыхъ же вѣкъмъ и невидимыхъ. И во ѣдинаго Гда Ииса Хрѣта, Сна Бжѣа, ѣдинороднаго, иже ѿ Оца рожденнаго прежде вѣкъхъ вѣкъ: свѣта ѿ свѣта, Бѣга истинна ѿ Бѣга истинна, рожденна, не со-творенна, ѣдиношчина Оцѣ, иже всѣ быша. Насъ ради человекъ, и нашего ради спасенїа, шедшаго изъ нѣбъ, и воплотившагося ѿ Дха Свѣа и Мрїи Дѣвы, и челоувѣчшася. Распятаго же за ны при понтий-стѣмъ Пилатѣ, и страдавша, и погребенна. И воскресшаго въ третїи денъ по писанїемъ. И возшедшаго на нѣба, и сѣдѣщаго ѿдеснѣю Оца. И пакн грядущаго со славою, сѣдѣти живымъ и мѣртвымъ, сегоже црѣвию не будетъ конца. И въ Дха Свѣаго, Гда, животворящаго, иже ѿ Оца исходящаго, иже со Оцемъ и Сномъ спокланяема и слави-ма, глаголашаго пророки. Во ѣдинѣ стѣю соборнѣю и апостольнѣю црковъ. Исповѣдаю ѣдино крщенїе, во ѿтвлєнїе грѣхѣвъ. Чаю воскреснїа мѣртвыхъ: И жи́зни вѣдущаго вѣка. Аминь.

Дїаконъ: Свѣанемъ добрѣ, свѣанемъ со стрѣхомъ, вонмемъ, стѣе возношенїе въ мїръ приносїти.

Днїкъ: Многость мїра, жертьвѣ хваленїа.

И спїенникъ ѡбъ вземъ воздѣхъ ѿ стѣхъ, и цѣловавъ и, полагаѣтъ на ѣдино мѣсто, глагола: Благодать гда: Дїаконъ же поклонївѣа, входитъ во стѣи олтаря. И прїимъ рїпидъ, вѣетъ стѣа влгоговѣннѣ.

Возгласенїе:

Благодать Гда нашего Ииса Хрѣта, и любѣ Бѣга и Оца, и причастїе Свѣаго Дха, вѣди со вѣкъмъ вѣаки.

Днїкъ: И со дхѣмъ твоимъ.

Спїенникъ: Горѣ имѣемъ сердца.

Днїкъ: И мамы ко Гдѣ.

Спїенникъ: Благодаримъ Гда.

Днїкъ: Достойно и праведно есть, поклонити Оцѣ, и Снѣ, и Свѣомъ Дхѣ, Трїцѣ ѣдиношчинкѣ и нераздельнѣкѣ.

Достойно и праведно...

Жалмиста: **В**ѣримъ въ одного Бога, Отца, Всевлѣдце, Створителя неба и земли, всего видительнаго и невидительнаго.

И въ одного Пана, Жеїше Христа, Сына Божїа, единороженнаго и зъ Отца зроженнаго прежде всеми вѣкы. Свѣто зъ Свѣла, Бога правѣго зъ Бога правѣго, роженнаго, нествореннаго, единбытнаго съ Отцемъ, скре негожъ все учинѣно было. **И**енъ про насъ люди и про наше спасенїе сеступилъ съ неба, вѣлилъ се зъ Духа Свѣаго и Марїе Панны и чловѣкомъ се сталъ. **И**енъ за насъ укрїжованъ былъ подъ Понтскимъ Пилатомъ, трпѣа и похрѣбънъ былъ. **А** третїаго дне всталъ зъ мртвыхъ по дѣсемъ. **В**ыступилъ на небеса и сѣдѣа по правїи Отца. **А** знову прїиде се славою судити живѣ и мртвѣ; jeho království nebude mít konce.

И въ Духа Свѣаго, Пана, оживуїаго, иенъ зъ Отца vychází a sъ Отцемъ и Synemъ spoluctěn a spoluoslavovánъ jest a mluvilъ skreъ пророкы.

И въ одну свѣтую, обecnou a apoštolskou cїrkevъ.

Вызнавамъ jedenъ крѣстъ на odpustěnїи hříchů.

Очекáвамъ vzkřїšení mртвýchъ a **ж**ивотъ вѣку будуїаго. Amen.

Дїаконъ: **Ст**ужмѣъ pevně, стужмѣъ sъ бáзнї, pozorъ мѣймѣ a въ pokoji прїнесмѣ svѣтую oběť!

Вѣрїи: Milostъ pokoje, oběťъ chvály.

Knězъ políbї aerъ a pokládáъ jejъ složený на jeho мїсто на prestole. Дїаконъ прї zvolánїи kněze: „Blahodatъ Pána našeho...“ se poklonї a vcházї do svѣаго oltáře. Vezme rїpidu a ovíváъ jíъ zbožněъ posvěcované dary (nenї-li rїpidy, činї takъ jednímъ zъ pokrvců).

Knězъ, žehnaje lidъ: **Б**lahodatъ Pána našeho Жеїше Христа a láskaъ Bohaъ Otce a účastenstvíъ Svѣаго Duchaъ будїъ se všemiъ vámi.

Вѣрїи: I sъ duchemъ tvýmъ.

Knězъ se vztáženýма rukama: **В**zhůruъ srdce!

Вѣрїи: Mámeъ kъ Pánu.

Knězъ se vztáženýма rukama: **В**zdávejmeъ díkyъ Hospodinu!

Вѣрїи: Důstojno a spravedlivoъ jestъ klaněnї seъ Otci i Synu i Svѣаму Duhu, Trojiciъ jednobytně a nerozdílně.

Důstojno a spravedlivo...